

ressò mont-rogenic

EL MONT-ROGENC JOSEP MUNTÉ I VILÀ, COL·LABORADOR DE RESSÒ, ENS HA DEIXAT

Miquel Anguera, “Beatet”

18-07-2018

El proppassat 10 de juliol va traspasar a Barcelona el mont-rogenic Josep Munté i Vilà, generós i gran col·laborador de **Ressò**, especialment als primers anys, amb uns preciosos articles sobre història de Mont-roig, la nostra ermita, Riba i Mestre, Carta de Població, la nostra llengua i un llarg etcètera... Havia nascut el 22 de juliol de 1933 a Poblet (el seu pare hi treballava en la reconstrucció del monestir, promoguda pel mecenes Eduard Toda el 1930).

Recordo que en els primers números de **Ressò** (des del 1981) el Josep ens escrivia a màquina els números de **Ressò** perquè la seva màquina d'escriure era millor que la nostra. Nosaltres li enviàvem els textos confeccionats pel nostre consell de redacció i tot seguit ens els retornava per correu (o correu intern de les nostres entitats bancàries) i jo els portava a la impremta. Al consell de redacció d'aleshores hi érem, a part del Josep, la Montserrat Llorens (en pau reposi), Alexandra Navarro, Pilar Rovira, Cesc Pascual i un servidor. Només parlem de 37 anys!

Després de la Guerra Civil la seva família va tornar a Mont-roig, d'on també era originària sa mare, la Rosa Vilà i Martí. Va estudiar al Seminari de Tarragona, li agradava molt el llatí i va fer estudis sobre les làpides en molts edificis històrics romans de Tarragona. Més endavant, va cursar estudis de paleografia.

El Josep s'havia distingit pel seu amor a Mont-roig, a la seva història i a la nostra llengua. Fou professor de català (es va treure el títol durant el franquisme) i l'any 1974 va publicar una gramàtica bàsica de català “L'aprenentatge del català”, de la qual n'havia escrit el pròleg l'insigne Antoni M. Badia i Margarit, rector de la Universitat Central de Barcelona. Una gramàtica molt senzilla i entenedora (se'n van publicar 29.000 exemplars!). També va escriure un “Diccionari català-castellà i castellà-català” el 1981. També al diari Tele/express (publicat entre 1964/1980), hi va escriure una columna setmanal, amb dibuixos del gran Tísner, amb el títol de “Qüestions de català”, des del 1967 fins al 1980, quan va deixar de publicar-se. També recordarem que el 1998 va escriure un article a la revista Llengua Nacional núm. 22 (març de 1998) a les pàgines 33 i 34 que són molt interessants per adonar-se'n de la gran feinada que el Josep va fer a favor de la llengua i el País. També va escriure a la revista Canigó (fins al 1983) i Grama, entre d'altres. L'any 1981 va impulsar el primer Servei de Català del País, que més tard adoptaria el Servei Lingüístic de la Generalitat (gramàtica, carpeta de català bàsic, casset i diccionari). D'aquest material, gratuït, se'n van produir entre deu i vint mil exemplars gràcies a la Caixa de Barcelona.

El Josep tenia una forta personalitat i defensava molt tossudament els seus principis i especialment els temes que coneixia a bastament. Un exemple: El sis llibres manuscrits

de Riba i Mestre, que versen sobre part de la història de Mont-roig i que ell mateix va intitular “RELACIO DE NOTICIAS UTILS Y CURIOSAS, ANTIGAS Y MODERNAS DE LA VILA DE MONTROIG DEL CAMP Y ARQUEBISBAT DE TARRAGONA. DIVIDIDA AB SIS LLIBRES”, foren publicats pel Centre d’Estudis de la Comarca de Reus el 1983, amb la col·laboració de l’Ajuntament de Mont-roig, sota el títol de “Història de Mont-roig”. Doncs bé, el Josep (i molts d’altres, entre els quals també m’hi compto) defensava que calia respectar el títol que el seu autor li havia donat. El Josep, doncs, va criticar diverses vegades l’Ajuntament de l’època i els seus responsables (1979-1999) per haver posat o haver permès posar un altre títol al treball de Riba i Mestre.

El Josep es va pre-jubilar el 1992, la qual cosa no vol dir que deixés de treballar per tot el que l’apassionava... En fi, un il·lustre mont-roigenc que per mi es mereix un monument perquè tota la seva vida va treballar per la nostra llengua, el nostre País i el nostre poble. Mai se li agrairà prou el temps que va esmerçar i els objectius culturals i socials aconseguits en la seva vida. De testimonis n’hi ha molts. Nosaltres ens quedem amb el de **Ressò mont-roigenc**, la nineta dels seus ulls. Evidentment, no és la millor revista del món, però era i és la seva. Per això se l’estimava tant!!

Mirant els temps convulsos que estem vivint (i patint), que bé ens vindria que el Josep continués escrivint i treballant a favor de la llengua i el País!!

Estimat Josep, moltes gràcies per tot el que has fet i reposa en pau perquè no t’oblidarem!

